

Dette er Noget, jeg tror, man ikke tilstræffelig holdt for. Die, dengang man i 1867 gjennemførte Hæreloven, thi hvad gjorde man dengang? Man brød med det Bestaaende og gjorde Hæren til en stor Forsvagskommission for en hel Menade Theorier, om hvis Brugelighed ligeoverfor Hæren man dengang ikke kunde danne sig nogen absolut Mening. Naar det nu igaar blev sagt af det ærede Medlem for Malborg Amts 5te Valgfreds (B. Holm): Desuagtet blev Hæreloven vedtaget her med stor Velvillie og blev modtagen paa samme Maade af Hæren, saa vil jeg dog dertil bemærke, at jeg tror, at man i Hæren var sig klart bevidst, at denne Lov indeholdt mange Mangler; men jeg tror, at Hæren nærede den samme Anskuelse som dette Thing og satte sin Tillid til den Mand, der dengang stod som Krigsminister, i Haab om, at han igjennem Administrationen vilde forstaa at raade Bod paa disse Mangler. Desuden maa det erindres, at Forholdet dengang var blevet saaledes, at Hæren i Virkeligheden ingen Organisation havde, men havde Tid efter anden rokket saameget ved Organisationsplanen af 1842, at den i Virkeligheden kun bestod paa Papiret, og man ønskede derfor at komme ind under en lovbunden Tilstand, hvilket skete ved Loven af 1867. Naar det nu i Tidens Længde har viist sig, at Manglerne ved Hæreloven ere blevne større, end man troede; Noget, hvori maaste Administrationen ogsaa har sin Skyld, saa ligger det ganske naturligt deri, at der i Tiden mellem 1867 og nu er gjort en Erfaring i den gigantiske Kamp, som Frankrig og Tydskland have ført med hinanden, og som vor Hær ligesaa lidt kan være uberørt af som alle andre Hære. Lige vi Perioden fra 1871 og til nu, saa vil det ses, at der næsten ikke er en eneste Stat, som ikke har fundet det nødvendigt at omorganisere sin Hær. Selv Schweiz, som Mange ellers opstiller som et Forbillede, har omorganiseret sin Hær. Der staaer endnu to Lande tilbage, nemlig vore Nabolande, men i Sverrig har man ialtsald udarbejdet et Forslag, der vil komme til Forhandling paa Rigsdagen. Naar da ogsaa vi skulde stride til at revidere Hæreloven, foreligger det Spørgsmaal: Skal man da gaa en ny Vej, skal man søge at vende tilbage til det, man forlod i 1867 og slaa ind i en Retning, der maaste nærmer sig Organisation af 1842 noget mere? Dertil vil jeg sige: Det tror jeg ikke. Jeg tror, at den høitagtede Krigsminister havde fuldstændig Ret, da han ved Forelæggelsen af Lovforslaget sagde, at han ansaa det for rigtigt at arbejde videre paa Grundlag af det Bestaaende og søge at raade Bod paa de Mangler, som dette havde viist sig at være i Besiddelse af, og jeg tror, man i saa Henseende maa være ham taknemlig for det Forslag, han har forelagt, idet det i Virkeligheden raader Bod paa de allervæsentligste Mangler. Men jeg skal ogsaa sige, at det er altid forbundet med Fare at

gaa over fra een bestaaende Tilstand til en anden, især for en Hær, thi i Overgangsstillstanden er den til en vis Grad værgeløs, indtil Alt er gjennemført. Vil man have et Exempel, saa se paa Frankrig. Frankrig fik en ny Hærorganisation i 1868, og det var Frankrigs Ulykke, at Krigen udbrød i 1870 paa en Tid, da Organisationen ikke var gjennemført. Da tro De, at Frankrig vilde finde sig i alle de Udfordringer, der daglig komme til det fra Tydskland, hvis det ikke var, fordi det ikke er færdigt med sin Hærorganisation og derfor er nødt til at vente. Men netop fordi vi ikke vide, i hvilket Dieblisk Krigen kan staa for Døren, vilde det være uheldigt at skabe en Overgangsstillstand i Hæren, der kunde rumme Fare for vort Fædreland. — Om det vil være muligt i denne Session at gjennemføre Hærelovens Revision, staaer vist for Mange som tvivlsomt, og jeg kan ikke sige Andet, end, at efter de Udtalelser, vi igaar hørte fra det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgfreds (Bosjen), staaer det ikke aldeles tydeligt for mig, at Rimeligheden ligger nær. Jeg skal ikke gaa langt tilbage i Fortiden, og skal ikke dvæle ved den Maade, hvorpaa den foreløbige Betænkning er kommen frem; men jeg skal dog over for en Udtalelse fra det ærede Medlem, der ogsaa ved denne Leilighed fandt det rigtigt at bringe Tillidsforholdet til Regjeringen ind som et af de Motiver, hvorfor man ikke forrige Aar rørte ved Sagen, sige, at jeg tror, at det er et af de Motiver, man ikke har Lov til at lade sig lede af. Fædrelandet skal staa over Partierne, og vort Forsvarsvæsens Ordning er ingen Partisag. Naar igrødt det ærede Medlem i det Hele i sin Udtalelse igaar talte, som om han ved denne Leilighed førte Ordet paa Hvertallets Begne, tror jeg, at det er noget anteciperet. Den Betænkning, der foreligger, og hvortil han refererede sig, er affattet af et Hvertal og forskjellige Mindretal i Udvalget, men den har ikke været til Forhandling her i Thinget, og saa længe Sagen ikke har været til Forhandling her, kan der ikke være Tale om, hvad Hvertallet i dette Thing vil, thi Hvertallet har ikke udtalt sig om Nogetsomhelst, før det er kommet til Afstemning. Jeg vil imidlertid tro, at naar der, som det i Dieblisset er vitterligt, i hele Landet er en almindelig Erkjendelse af Nødvendigheden af at bringe en Ordning tilveie af Forsvarsvæsenet, kunne vi, der sidde her og skulle være Folkets Repræsentanter, ikke være uberørte deraf, men maa Alle af bedste Gode stræbe at ordne denne Sag og se, om det er muligt ved gjensidig Imødekommen at komme til en Ordning, som virkelig er betryggende for vort Forsvar. — Skulde man sammenligne det foreliggende Lovforslag med den bestaaende Lov, og det er i Grunden det Æneste, der har faktisk Betydning, vil jeg sige som før, at jeg tror, at det foreliggende Forslag i alle væsentlige Henseender raader Bod paa Manglerne